

§ 52 Retreat obligatorisk i vigningstjänsten

KARL-GUNNAR SVENSSON:

Ordförande och ledamöter! Jag yrkar bifall till motionen 2012:5. Vi skriver motionen till kyrkomötet av flera skäl. Det kan handla om att få igenom någon form av förändring i kyrkan, att väcka debatt, som vi precis har gjort, att skapa forum för nytt tänkande och nya former i kyrkan.

Vi lever med ett budskap som vi inte ska ändra på utan vara rädda om. Vår uppgift är att förkunna evigt liv genom tron på Jesus Kristus. För att det ska kunna göras får vi se till, att de som har huvuduppgiften att leda denna mission får den hjälp de behöver för att kunna fullgöra uppgiften. Vi har skrivit denna motion för att skapa forum för nytt tänkande och nya former i vår kyrka. I utskottets betänkande står det: "Frågor om hur de som har uppdrag inom kyrkans vigningstjänst eller andra kyrkligt anställda ska få andlig fördjupning och återhämtning hör till det som inte är föremål för några bestämmelser. Det finns sålunda ingen särskild reglering kring retreatare inom Svenska kyrkan." De här tankarna bygger på biskopsbrevet *Biskop, präst och diakon i Svenska kyrkan*, där det anses som en skyldighet att söka den fysiska och psykiska vila som man behöver för att utföra sitt arbete i ämbetet på ett bra sätt. Det jag däremot är ute efter är att vi helt enkelt ska börja tänka om, eftersom det finns så många som blir utbrända bland präster och diakoner i dag. Tyvärr räcker det inte att det är en skyldighet som man är personligt ansvarig att följa.

Jag menar att vi måste börja tänka om. Vi måste göra retreaten till en del av tjänsten som ämbetsbärare. I dag har man kommit fram till att vikten av vila har större betydelse än vi kanske förstår. Inte fysisk vila, den kan vi förstå. Jag talar om psykisk vila, själslig vila. Jag menar att utskottet helt enkelt har fel när de skriver: "Retreat passar inte alla, för vissa människor kan retreatsituationen i sig kännas obekvämt. Detta kan i sin tur öka stressen snarare än att skapa ro." Retreat är inte bara något man går in i. Det är obekvämt till en början. Man behöver lära sig. Det är som med kaffe eller surströmming. Det smakar inget vidare till en början men sedan är det jättegott. Jag tror att vi har kommit dit här att vi inte längre kan förlita oss på tankandet att vila för kropp och själ endast ska ligga på den ämbetsbärande personen. Vi behöver skapa forum för att tänka nytt när det gäller retreat. Det var det som motionen handlade om.

Därför yrkar jag bifall till motion 2012:5.

MARGARETA CARLENIUS:

Det är gott med kaffe, det är gott med surströmming och det är gott med retreat, tycker jag. Det har jag lärt mig. Utskottet menar, precis som motionären har uppmärksammat, att vi avslår motion 2012:5. Det gör vi därför att vi ser olika ut. Vi har så olika behov. Retreat är en del av den andliga friskvård som vi så väl behöver, men vi ser det också så, att den andliga friskvården på samma sätt som den fysiska friskvården är någonting som vi som ämbetsbärare får ägna oss åt både på arbetstid och på fritid. Den andliga vilan är också en del av den fria tiden som vi har för att ta hand om oss själva som människor såväl som ämbetsbärare. Att få ha en retreat som en möjlighet är ju något som är ganska enkelt att få till i en överenskommelse med sin arbetsgivare. Man kan få göra det måhända som en del av tjänsten, som kurser eller som friskvård, hur man än vill göra det. Men att göra just retreatens form obligatorisk som en återhämtningsform är för utskottet en främmande tanke.

Därför avslår vi motion 2012:5.

KARL-GUNNAR SVENSSON (REPLIK):

Jag skrev motionen just för att skapa en ändring av det här tänkandet, från möjlighet till skyldighet. Det är det motion 2012:5 handlar om. Jag talar för en förändring. Det tar en stund, men det gör ingenting. Retreater ska ta stunder, de också. Tack.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 103.